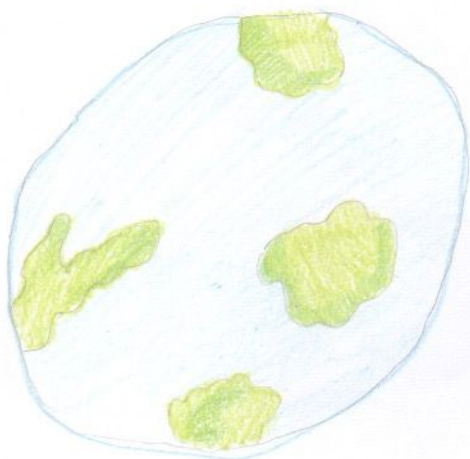

PRIČA O MJESECU

Jedne vedre večeri iz kuće je izašla djevojčica Luna. Luna je jako voljela promatrati Mjesec. Svake večeri je razmišljala kako bi to bilo da može poletjeti na Mjesec. Te večeri Luna je zaista poletjela prema Mjesecu.

Tamo se ponašala kao na Zemlji. Normalno je disala, hodala je u svojoj odjeći, nije osjećala ni vrućinu ni hladnoću i ništa joj se nije dogodilo. Mjesec ju je promatrao i razmišljao. Kad je Luna sletjela, vidjela je puno toga. Vidjela je svemir, veliku Zemljinu kuglu . . . Mjesec se čudio njenom dolasku i upita je: Tko si ti? Otkuda dolaziš? Kad mu je Luna ispričala tko je i od kuda dolazi, Mjesec je bio jako iznenađen. Htio joj je sve pokazati. Pokazao joj je tragove nogu Neila Armstronga i skrivene kutke svoje površine. No, Luna je trebala otići. Mjesec je bio tužan. I Luna je bila tužna.

Kad se Luna vratila na Zemlju, osjećala se tužno. Nije zaboravila susret s Mjesecom. Svake večeri ga je gledala i mahala mu.

PRIČA O MJESECU

Jedne večeri djevojčica Helena nije mogla zaspati jer je bio pun Mjesec. Voljela je promatrati Mjesec noću i odlučila je poletjeti na Mjesec. Otvorila je prozor, pružila Mjesecu ruku i poletjela. Tijekom leta vidjela je kako njezina Zemlja izgleda iz svemira.

Napokon je sletjela na Mjesec. Začula je Mjesečev glas. On joj je rekao da dugo nikog nije upoznao i upitao je želi li se igrati. Helena se odmah nasmiješila, a to je značilo da pristaje. Dugo su se igrali, čak je Mjesec pozvao i zvijezde, ali im je dosadilo. Mjesec je otvorio svoju tajnu sobu da joj pokaže što u njoj krije, ali Helena odjednom začuje ženski glas. Bila je začuđena. Tko je to zove? Ovdje nema ljudi. Čudila se cijelo vrijeme, a zatim se probudila. Nisam spomenula, Helena je sve to samo sanjala.

Probudila se znate gdje? Na školskoj klupi, u školi, tijekom pisanja važnog ispita. Ženski glas je bio učiteljičin glas koji je govorio da je ostalo pet minuta za pisanje ispita. Helena je u tih pet minuta dovršila pisanje ispita. Na kraju je dobila peticu. Da nije, vjerojatno bi okrivila pun Mjesec zbog kojeg nije mogla spavati.

PRIČA O MJESECU

Bio jedan dječak. Zvao se Teo. Gledao je Mjesec i razmišljao kako bi mu bilo na njemu. Razmišljao je i razmišljao i odjednom poželio otići na Mjesec. A Mjesec ga je cijelo vrijeme promatrao. Razmišljao je kako bi bilo lijepo kad bi dječak došao do njega.

Dječak je nekim čudom poletio i otišao na Mjesec. Mogao je čak i disati bez opreme. Vidio je kamenje, prašinu, brda . . . Zatim je Mjesec progovorio. Upitao ga je: - Tko si ti?

- Ja sam Teo. – rekao je dječak.

Mjesec nastavi govoriti: - Iznenađen sam tvojim dolaskom.

- Zašto? – upita dječak.

- Zato jer sam te baš promatrao i razmišljao o tebi.

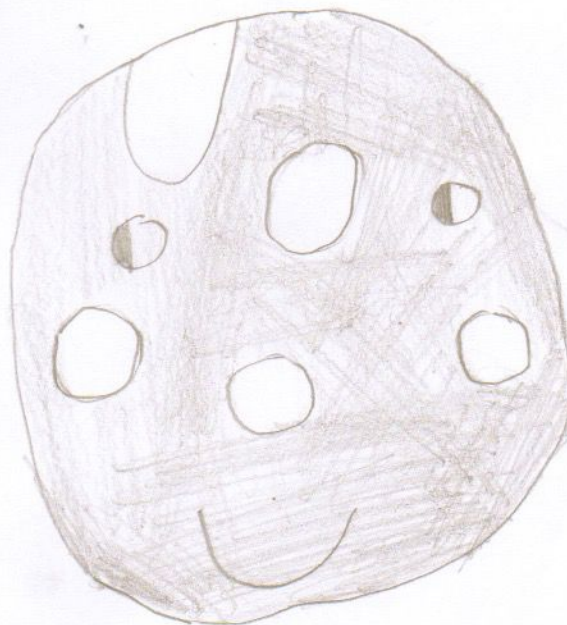
- A da? Hvala.

- Pokazat ću ti što ja radim.

Malo su se družili, ali je Mjesec morao ići spavati. Na rastanku mu je rekao: - Zbogom.

Dječak je uzvratio: - Zbogom.

Dječak je poletio i sretno se vratio kući. Nakon ovog susreta bili su tužni. Mjesec je svake večeri zavirivao u Teovu sobu. Teo mu se u snu smješкао.

PRIČA O MJESECU

Jednom je bio dječak Leo. Volio je gledati Mjesec kroz prozor. Jedne večeri, gledao je kroz prozor i ... poletio. Mogao je disati na Mjesecu, hodati u svojoj odjeći. S Mjeseca je gledao svoje dvorište. Na putu prema Mjesecu vidio je svakakve stvari. Mjesec je bio zanimljiv, a Leo hrabar i veseo.

Mjesec je bio blizu Zemlje. Promatrao je Lea kako leti. Razmišljao je kako taj dječak može disati u svemiru. Leo je jurio svemirskim prostranstvom. Razmišljao je kako će doći na Mjesec i razgovarati s njim.

Stigao je. Dodirnuo je Mjesečevu površinu. Vidio je kamenje i prah, zastavu. Mjesec se obradovao što ga je Leo posjetio. Pokazao mu je svakakve stvarčice ostale iza astronauta iz Apolla 11.

Leo se morao vratiti kući jer je išao u školu. Mjesec se osjećao tužno. Leo se osjećao veselo što je bio na Mjesecu.

PRIČA O MJESECU

Bila je vedra noć. Bio je pun mjesec. Taj mjesec je uvijek bio neraspoložen, nije imao prijatelja, nije se imao s kime igrati. Na zemlji je živjela djevojčica Luna. Ona je htjela ići na Mjesec. Te iste noći Luna je gledala Mjesec i odjednom je poletjela prema njemu u pidžami i papučama. Bez krila, čudne odječe sa zrakom...

Bila je presretna. Prvi put je dotakla Mjesec. Vidjela je kamenje, prašinu i američku zastavu. Mjesec ju je pitao od kud dolazi. Imao je toliko pitanja, ali na kraju ništa nije pitao. Svašta joj je pričao. Rekao je: Dok je ovdje dan, temperatura je 146°C, a kad je noć, -173°C. Pitao je hoće li ona izdržati te vrućine i hladnoće. Luna se bojala da se neće zalediti ili spržiti. Rekla mu je da će izdržati jer ima čarobne moći. Tako su razgovarali i razgovarali dok u njenom mjestu nije počelo izlaziti sunce. Morali su se rastati. Oboje su bili tužni. Luna je rekla: Vidjet ćemo se kad će opet biti pun Mjesec. Mjesec je rekao: Ovo druženje ću zauvijek zapamtiti. Na kraju su se zaplakali.

Pozdravili su se i krenuli svaki svojim putem – Luna doma, a Mjesec na spavanje.

PRIČA O MJESECU

Bila jedna djevojčica po imenu Luna. Mama ju je tako nazvala jer se rodila dok je bio pun Mjesec.

Ta djevojčica je svake večeri gledala prema Mjesecu. Ona je bila jako sretna zbog Mjeseca koji je jako davno imao prijatelja po imenu Neil Armstrong. Jedne večeri Mjesec je vidio kako se družu Mars i Merkur, a on nije imao nikoga. Zbog toga se sakrio od stida. U to vrijeme, Luna je baš izašla iz kuće. Nije bilo Mjeseca. Djevojčica stane na prste i poviče: - Luna!

To izgovori još jednom, dvaput pljesne i poleti da se malo družu s osamljenim Mjesecom.

Tijekom puta, odmarala se na oblaku. Nastavila je put. Došla je do Merkura, pa do Marsa, a onda do Mjeseca. Mjesec se lagano okrenuo i razveselio se, ali čudom, nije bio zbunjen.

On joj je dao te moći i znao je da će jednom doći do njega. Brzo su postali prijatelji, najbolji. Sada su se Merkur i Mars sakrili od stida. Luna je zaspala. Mjesec ju je pogledao i nježno ju smjestio u njezin krevet. Pjevao joj je uspavanku. Počeo je plakati. Njegove suze kapale su u Lunino srce.

U snu se nasmiješila i odlučila da će ga posjećivati svake večeri.

PRIČA O MJESECU

Dječak Petar jako je bio znatiželjan. Volio je gledati Mjesec. Razmišljao je kako bi bilo kad bi mogao poletjeti do njega. Mjesec je uvijek promatrao Zemlju. Razmišljao je kako bi i na njemu trebalo biti života.

Jednoga dana, Petar je zaista poletio prema Mjesecu. Sjeo je na jedan oblak. Oblak ga je poveo u visine. Zatim se na njemu malo odmorio i sam pojurio prema Mjesecu. Za dva dana je sletio. Kad je dječak sletio, imao je što vidjeti – kamenje, prašinu, američku zastavu...

Odjednom je začuo glas. Mjesec ga je upitao: - Smiješ li ti biti ovdje? Jako je prašnjavo.

Dječak je odgovorio da smije jer ima magične moći i prašina mu ne smeta.

Zatim je Mjesec želio znati kako je došao do njega.

- Ne znam. Samo sam poletio – odgovorio je dječak.

Tada mu je Mjesec pokazao sve što ima na sebi.

Došlo je vrijeme rastanka. Bilo je već kasno i dječak se trebao vratiti kući. Mjesec je bio tužan, kao i Petar.

Petar se vratio na Zemlju. Svake večeri i dalje gleda prema Mjesecu. Dok ga gleda, prisjeća se njihova druženja

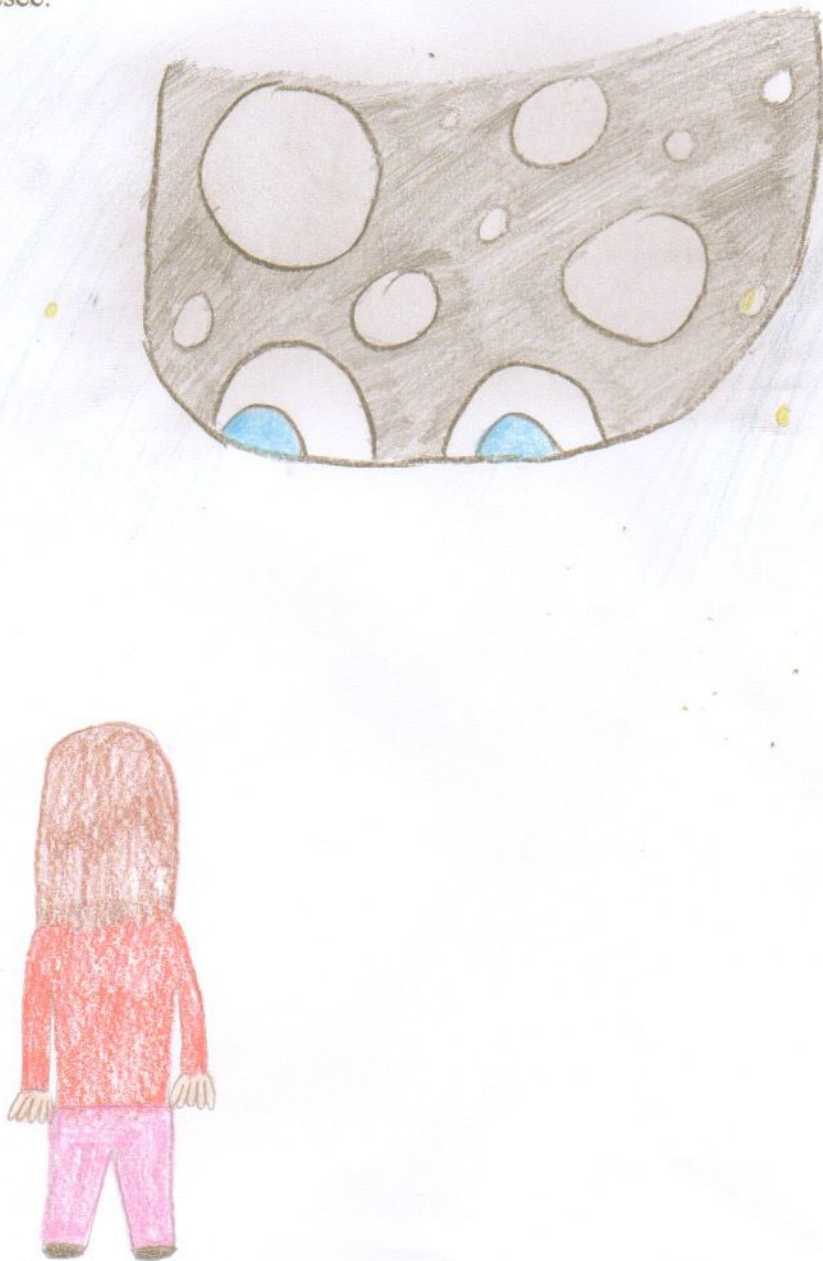

PRIČA O MJESECU

Bila jednom jedna djevojčica. Zvala se Luna. Njeno ime znači – mjesec. Luna je svake noći izlazila i promatrala Mjesec. Tako je bilo i te noći. Te noći je bilo iznimno hladno, no ona tu hladnoću nije osjećala. Prošle pak je noći bilo iznimno vruće. No, ona tu silnu hladnoću, ni vrućinu nije osjećala. Nedavno je sa svojom obitelji letjela zrakoplovom. Luna je tijekom leta otvorila prozor. Čudom, ona je udisala taj zrak. Tu je bila još jedna neobičnost. Svaki put kada bi jače skočila, Luna bi poletjela.

Pošto je imala sve te moći, jedne je noći skočila i poletjela sve do Mjeseca. Došla je, to jest, doletjela na Mjesec. Na Mjesecu je disala kao da je u odijelu za astronaute. K tome, nije osjećala silnu hladnoću. Mjesec se, ugledavši Lunu, duboko zamislio. "Što taj mali zeleni s moje kolegice Zemlje tu radi? Što je to za stvora? Što to visi iz malog zelenog? Ovo što mu je skroz na vrhu je u obliku kugle. Taj dio izgleda poput mene" – govorio je u sebi. Konačno je Mjesec guknuo. Lunu previše toga i nije pitao. Rekao joj je da nije prvi mali zeleni koji ga je posjetio. Bila su tu još dva bijela. Oni su na njega uboli bodljicu. Djevojčica Luna već je bila umorna. Vratila se na Zemlju i odahnula.

Ovaj dan će pamtili. A i onaj prije pedeset godina, kada je njezin rođak Neil Armstrong ostvario prvi let na Mjesec.

PRIČA O MJESECU

Bio jedan dječak po imenu Mario. Nakon večere je otišao u svoju sobu. Prije nego što je obukao odjeću za trening, ugledao je nešto što još nikad nije istraživao, nešto posebno . . . Mjesec. Poželio je biti tamo, kad odjednom poleti i ode.

Mjesec je u to vrijeme razmišljao kako bi bilo da mu opet dođu neki posjetitelji. Odjednom je osjetio neko bockanje – Mario je hodao po njemu. Mjesec se začudio i od veselja nije znao što će. Pozdravili su se i krenuli u pustolovinu. Mjesec je dječaku Mariu pokazao zastavu koju je dobio, kamenje, oštre stijene i još puno raznih stvari. Nakon duge šetnje Mario je ogladnio. Na Mjesecu nije bilo hrane. Pozdravili su se. Na rastanku je Mario obećao da će uskoro ponovno doći.

Sretno se vratio svojoj kući.

PRIČA O MJESECU

Bio jednom jedan dječak po imenu Matej. Bila je večer i legao je u krevet. Promatrao je zvijezde i vidio Mjesec. Mjesec je poželio da ga netko posjeti. Matej je želio biti astronaut i poletjeti na Mjesec. Razmišljajući o toj želji, odjednom je poletio.

Došao je u svemir i vidio zvijezde, planete i Mjesec. Mjesec ga je pitao tko je i od kuda dolazi. Matej mu je odgovorio da se zove Matej i da dolazi s planete Zemlje. Mjesec mu je pričao koliko je star, kako je velik... Matej ga je prekinuo i pitao može li doći do njega. Mjesec mu je odgovorio da može. Kada se spustio na Mjesec, Matej ga je dotaknuo i rekao kako je hrapav, a ponegdje i gladak. Prohodaio je velik dio Mjesečeve površine. Poletio je prema Zemlji. Rekao je da odlazi jer mora ići u školu.

Sljedeće večeri Mjesec je čekao da mu se Matej opet vrati. Možda bi se i vratio da se nije probudio u svom krevetu.

PRIČA O MJESECU

Jedne noći Mjesec je gledao Zemlju. Vidio je dječaka koji ga je pogledavao s prozora. Rekao mu je: - Hej, ne srami se! Kako se zoveš?

- Zovem se Luka.
- OK Luka, želiš li doći do mene?
- Može!

Mjesec mu dobaci nevidljivo uže.

- Evo, uhvati uže!
- Imam ga! - poviče dječak.
- Sad se samo čvrsto drži!

Dječak se penjao po nevidljivom užetu.

- Zaboravio sam te nešto pitati. Sad je i kod tebe noć?
- Da - odgovori Mjesec.
- A kolika je temperatura?
- - 173°C.
- Molim? - zbunio se dječak - OK. Imam ja trik u rukavu. Imam super otpornu jaknu.
- Jesi li siguran?
- Da. pokazat ću ti. Samo da dođem do tebe.

- Stigli smo!
- Napokon. Mislio sam da nikada nećemo stići - dječak je znatiželjno gledao na sve strane.
- Što se želiš igrati?
- Može skrivača?
- Može.
- Mjeseče, ti prvi tražiš.
- Brojim! jedan, dva, tri, tko se nije skrio, magarac je bio!

Luka gleda na sve strane: - Gdje si se skrio?

Odjednom, začuje neki glas.

- Luka, mama te zove!

U taj tren, Luka osjeti hladnoću. Protrlja oči. Pokraj njegova kreveta nije bio Mjesec. Mama ga je budila. Trebao je ići u školu.

PRIČA O MJESECU

Jedne lijepe večeri, u dvorište izađe dječak po imenu Patrik. Pogleda u nebo i vidi Mjesec. Kad je Patrik vidio Mjesec, htio je biti na njemu. Zamišljao je da može letjeti.

Odjednom se počeo dizati, a kuće su bile sve manje i manje. U letu se skoro sudario s jednim avionom. Tako je Patrik stigao do Mjeseca. Ugledao je kamenje i američku zastavu. Ugledao je i nekakvo vozilo. Krenuo je prema vozilu i začuo glas. Patrik je stao i osluškivao tko to govori. To ga je Mjesec pozdravio. Dječak je uskoro krenuo kući jer je dolazilo jutro. Osjećao se tužno na rastanku.

Sretno je došao kući. Od tada, uvijek kad bi bila noć, Patrik bi pogledao u nebo. To bi ga podsjetilo na njegov boravak na Mjesecu.

PRIČA O MJESECU

Bila je vedra noć. Na nebu je sjao Mjesec. Silno je htio razgovarati s nekim. Te večeri dječak Mario vratio se s treninga. Volio je gledati Mjesec. Nakon večere, izašao je u dvorište i gledao prema Mjesecu. Zatim je s obitelji išao do bake. Putem nije micao pogled s Mjeseca. Poželio je otići do njega.

Odjednom, začuo je nekakav čudan glas. Pogledao je prema Mjesecu i poletio. Letio je, letio i letio sve do Mjeseca. Stigao je za pet minuta. Mjesec je odmah htio razgovarati. Dječak je počeo postavljati pitanja. Prvo ga je pitao: - Kako je biti Mjesec? Mjesec je odgovorio: - Nije loše, ali me nitko ne posjećuje. Dugo su razgovarali. Dječaka je zvala mama, ali on se nije javio. Mama je dozivala tako glasno da je čuo i morali su se rastati. Mjesec je bio tužan.

I dječak je bio tužan. No brzo se sjetio svojih prijatelja i pojurio je prema Zemlji.

PRIČA O MJESECU

Jedne noći, dječak Leon je promatrao Mjesec. Želio je otići na njega. Odjednom je poletio. Bio je umoran pa je sletio na jedan oblak. Kada se odmorio, letio je prema Mjesecu i napokon sletio.

Začuo je neki glas. To je bio Mjesec. Upitao ga je kako se zove.

– Ja sam Leon. Volim te gledati sa Zemlje.

Dugo su razgovarali. Tada se Leon sjetio svoje kuće.

– Ah, moram sada kući. Doviđenja!

Letio je, letio i stigao kući.

Osjećao se sretno jer je upoznao Mjeseca. Mjesec je isto bio sretan. Upoznao je dječaka koji može biti na njemu bez odijela i može dobro letjeti bez ikakve raketice.

Ujutro, mama je probudila Leona. Bio je to samo san. Sve je ispričao mami i tati. Njegova priča bila im je zabavna. A on je mislio da je sve to bilo stvarno.

PRIČA O MJESECU

Bila jednom jedna djevojčica po imenu Maja. Voljela je noću otvarati prozor i pogledati Mjesec. Pokušavala je poletjeti prema Mjesecu, a jedne je večeri zaista poletjela.

Došla je do Mjeseca. On ju upita: - Kako se zoveš?

- Zovem se Maja. – odgovorila je djevojčica.
- Odakle dolaziš?
- Dolazim s planeta Zemlje.

Mjesec joj predloži da povuče špagu koju joj je dao. Ona je povuče i padne u tajni laboratorij. Dijete upita Mjesec: - Što je ovo?

- To je tajni laboratorij – odgovori Mjesec.

Djevojčica u laboratoriju nađe komadiće rakete Apolla 11. Mjesec je upita: - Znaš li ti što je to?

Ona odgovori: - Znam. To su komadići rakete Apolla 11. Zašto si me to pitao?

- Jer sam to istraživao pedeset godina.
- Sad si riješio taj misterij.

Djevojčica puhne i u prašini pronade slike Neila Armstronga. Tad se Mjesec sjetio svojih davnih posjetitelja. Zatim joj kaže: - Uskoro će zora. Ne bi li trebala poletjeti prema svojoj kući?

Djevojčica odleti prema kući i kroz prozor skoči u krevet. U sobu uleti mama.

- Buđenje! Zaspala si!

Djevojčica skoči na noge, u pet minuta se najede, uzme torbu te pojuri u školu.

Učiteljica je upita: - Gdje si ti? Kasniš!

Ona se nasmije i odgovori: - Zaspala sam jer sam sanjala neobičan san.

PRIČA O MJESECU

Jednom je bila jedna djevojčica koja se zvala Luna. Luna je imala čudnu povezanost s Mjesecom. Svake večeri, kada je legla u krevet, gledala je u Mjesec. Kad god je pogledala prema Mjesecu, osjetila je čudnu energiju. Svake noći, kada bi zaspala, sanjala bi kako Mjesec nešto govori, kako joj šalje neke poruke.

Jedne večeri, kada su Lunini roditelji bili na poslu, Luna je došla na balkon, gledala u Mjesec i jednostavno je poletjela. Letjela je prema Mjesecu i odjednom stala između Zemlje i njega. Tada je odletjela na Merkur, ali bila je sama, odvojena od Mjeseca. Tamo je ugledala male zelene. Ponudili su Luni da uđe u njihov leteći tanjur. Razgovarala je s njima. Vodili su je kroz nebeska prostranstva. Tamo se dogodio kvar na letjelici i Luna je pala van. Pala je među zvijezde. Razgovarala je s njima o njihovu sjaju. Ugledala je dežurnu zvijezdu padalicu i pitala je može li je odvesti do Mjeseca. Odvezla ju je do Mjeseca. Luna je razgovarala s Mjesecom o svemu što ju je zanimalo. Onda se sjetila da mora kući. Mjesec ju je lagano spustio u dvorište.

Od tada, Luna je svaku večer razgovarala s Mjesecom.

PRIČA O MJESECU

Djevojčica Ana imala je neobične moći. Mogla je letjeti, brzo juriti i vjerovala je da bi na Mjesecu disala bez onih čudnih boca sa zrakom. Te večeri spremala se za trening. Izašla je van i vidjela veliki Mjesec. Skoro je zaboravila na trening. Poslije treninga je otišla u krevet. Mjesec je bio na nebu. Promatrao je svijet na Zemlji i razmišljao kako bi bilo lijepo igrati se s djevojčicom koja ga svake večeri gleda. Ana je iz kreveta gledala prema Mjesecu i razmišljala kako bi bilo da je sada na njemu.

Jako je željela poletjeti prema Mjesecu i to se zaista dogodilo. Sletjela je. Sve joj je bilo čudno. Vidjela je pijesak, kamenje, svoju planetu u svemiru.

Mjesec je upita: - Kako se zoveš i gdje živiš?

- Ja sam djevojčica Ana. Živim tamo dolje, na Zemlji.

Mjesec joj je pokazao zastavu i vozilo koje su ostavili astronauti s Apolla 11. Ana ugleda da je mama traži. Odluči se vratiti na Zemlju. Mjesec je bio tužan. I Ana je bila tužna.

Vratila se na Zemlju. Sada gleda u Mjesec i razmišlja kako se lijepo igrala na njemu.

